

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Ek/220/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117248960
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladimír Hudzík
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6117248960.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného X. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. cesta XX, XXX XX S. S., právne zastúpený JUDr. Ing. Daniela Trajtelová, advokátom, Komenského 10C, 974 01 Banská Bystrica proti povinnej W. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XX, XXX XX S. S., o vymożenie výživného s prísl., vedenej súdnym exekútorom Mgr. Evou Uhaľovou, Exekútorský úrad Zvolen, Štefana Moyzesa 9877/43, 96 0 01 Zvolen, o zastavení exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ek/220/2017 zo dňa 28.02.2019 takto

rozhodol:

Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ek/220/2017 zo dňa 28.02.2019 z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 14Ek/220/2017 zo dňa 28.02.2019, ktoré vydal vyšší súdny úradník, exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) v spojení s § 48 ods. 2 Exekučného poriadku zastavil a oprávneného zaviazal nahradiť súdnemu exekútorovi Mgr. Eve Uhaľovej trovy konania vo výške 36,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že súdny exekútor dňa 15.06.2018 predložil súdu podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu, že oprávnený, na ktorého bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, nie je osobou aktívne legitimovanou na podanie návrhu a nie je nositeľom práva na základe exekučného titulu, ktoré by mohol vymáhať v exekúcii. Keďže je to skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu, predložil súdu podnet na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a zároveň žiadal priznať trovy exekúcie vo výške 36,- eur. Súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že v návrhu na vykonanie exekúcie je ako oprávnená osoba uvedený otec - Alexander Sallár, ktorý bol exekučným titulom určený za osobu, ktorej sa maloleté deti zverujú do osobnej starostlivosti, pričom otec bol zároveň určený za osobu, ktorá bude zverené maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok. Predmetným exekučným titulom bol povinný - matka maloletých detí zaviazaný k povinnosti platenia výživného mesačne sumou 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené a neplnoleté dieťa podľa osobitného zákona vždy do 15. dňa vopred počnúc dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia k rukám otca. Súd mal za preukázané, že v návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 21.11.2017 bol v časti A) Účastníci konania a ich zákonní zástupcovia - oprávnení - ako oprávnený uvedený otec maloletých detí, ktorý však nebol oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu. Pri vymáhaní výživného je oprávneným dieťa, ktoré má právo domáhať sa splnenia vyživovacej povinnosti jej núteným výkonom. Jeho rodič, v tomto prípade otec maloletých detí, sa v návrhu na vykonanie exekúcie uvádza ako zákonný zástupca oprávneného, ktorým je maloleté dieťa. Pokiaľ je dieťa maloleté, návrh na vykonanie exekúcie pre vymáhanie výživného voči jednému z rodičov je v mene dieťaťa oprávnený podať a v konaní ho zastupovať zákonný zástupca - rodič, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Výživné je však nárokom dieťaťa a nie rodiča, ktorý dieťa zastupuje. Platí to aj v prípade, keď súd v základnom konaní svojím rozhodnutím určil, že povinný rodič má platiť výživné maloletému dieťaťu do rúk druhého rodiča (toho, ktorému bolo dieťa zverené do

osobnej starostlivosti). Takýmto rozhodnutím súd vymedzil subjekt (tzv. platobné miesto), ktorému sa výživné poukazuje, keďže ho nemožno plniť do rúk subjektu nespôsobilého na právne úkony (maloletého dieťaťa). Takýmto vymedzením rodiča prijímajúceho výživné v mene dieťaťa nedochádza k prechodu výživného na tohto rodiča.

3. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je zákonnou povinnosťou, ktorá v sebe zahŕňa právo dieťaťa na výživu a s tým korešpondujúcu povinnosť obidvoch rodičov dieťa vyživovať. Z povahy výživného vyplýva, že právo na výživné je osobným právom dieťaťa, nie rodiča, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Ak si vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu určenú právoplatným rozhodnutím súdu alebo súdom schválenou dohodou, povinný rodič neplní, dieťa má právo domáhať sa splnenia tejto povinnosti jej núteným výkonom. Pri vymáhaní pohľadávky výživného je teda oprávneným dieťa, v prospech ktorého je výživné priznané a povinným je rodič, ktorému bola uložená povinnosť platiť výživné. Pri zastupovaní maloletého dieťaťa v exekučnom konaní na vymoženie výživného od povinného rodiča sa pripúšťa, aby pri podaní návrhu na exekúciu zastupoval dieťa druhý rodič (R21/1981). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatoval, že neboli splnené podmienky, aby exekučné konanie, ktoré začína už dorúčením návrhu na vykonanie exekúcie a začiatok ktorého tak súd nemôže ovplyvniť, bolo začaté v súlade so zákonom. Na základe návrhu Alexandra Sallára, ktorý bol v návrhu označený ako oprávnený, bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie zo dňa 14.02.2018. Oprávnenými však na základe rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9P/6/2016-70 zo dňa 10.05.2017 sú deti Alexandra Sallára, on ako ich otec je len ich zástupcom a nemá aktívnu legitimáciu na podanie návrhu a nie je nositeľom práva na základe exekučného titulu, ale len subjektom, ktorému sa výživné poukazuje (tzv. platobným miestom). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie zistil rozpor návrhu na vykonanie exekúcie s § 48 ods. 2 Exekučného poriadku, preto v súlade s ustanovením § 63k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, exekúciu zastavil.

4. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že pred vydaním uznesenia nebol riadne zistený skutkový stav, resp. skutkový stav prezentovaný v uznesení je v rozpore s obsahom spisu. Uznesenie poukazuje len na podaný podnet súdnej exekútorky z 15.06.2018, avšak bola úplne odignorovaná skutočnosť, že zo strany oprávneného bol ešte dňa 24.03.2018 elektronicky riadne podaný návrh na opravu, v ktorom práve žiadal opraviť chybu pri vyplnení formulára v časti „Účastníci konania a ich zákonní zástupcovia - oprávnení“. Obsahom uvedeného podania zo dňa 24.03.2019 sa súd vôbec nezaoberal, minimálne z odôvodnenia uznesenia takáto skutočnosť nijako nevyplýva, podanie je pritom súčasťou spisu. Taktiež súd nijako nereflektoval na skutočnosť, že v nadväznosti na podanie zo dňa 24.03.2018 bolo dňa 23.07.2018 podané aj ďalšie elektronické podanie, v ktorom oprávnený upozornil na fakt, že súd sa doposiaľ nezaoberal jeho podaním ešte z 24.03.2018, pričom zároveň navrhol súdu subsidiárnu aplikáciu príslušných ustanovení CSP aj na túto exekučnú vec. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti majú za to, že vytykaná vada spočívajúca v tom, že súd nezistil skutkový stav riadne, nezaoberal sa obsahom podaní, ktoré sú súčasťou spisu, je dôvodná. Skutkový stav, ktorý nie je zistený riadne, nemôže slúžiť ako podklad pre vydanie legitímneho a legálneho rozhodnutia. Bez vysporiadania sa so všetkými podstatnými okolnosťami skutkového stavu veci, je rozhodnutie, t. j. uznesenie v tomto prípade potrebné považovať minimálne za predčasné. Z odôvodnenia uznesenia dokonca ani nemožno zistiť, či sa súd predmetným podaním z 23.07.2018 (a predošlého podania z 24.03.2018) vôbec zaoberal, absentujú akékoľvek hodnotiace úvahy súdu vo vzťahu k obsahu týchto podaní a teda uznesenie v tejto časti pokladajú za nepreskúmateľné. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na konštantnú rozhodovaciu prax tak Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR vo vzťahu k právu účastníka konania na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo na riadne a preskúmateľné odôvodnenie súdnych rozhodnutí (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Ústavný súd SR ďalej k predmetnej otázke uviedol, že „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam ...“ (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04), na čo však priamo nadväzuje jeho právny názor: „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (napr. II. ÚS 410/06). Navyše súd tým, že sa nezaoberal argumentmi obsiahnutými v ich podaniach zo dňa 24.03.2018 a 23.07.2018 dôsledne, resp. sa nimi nezaoberal vôbec, zásadným spôsobom porušil práva oprávneného a v konečnom dôsledku aj maloletých detí, ktoré zastupuje, na spravodlivý proces vrátane práva dostať riadne a presvedčivé odôvodnenie a odpovede na zásadné otázky, keďže nepreskúmateľné súdne rozhodnutie „... je v rozpore s účelom súdneho konania ale aj so zásadami spravodlivého procesu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“ (vyplýva napr. aj z rozhodnutí I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012 a i.).

5. V ďalšej časti sťažnosti oprávnený uviedol, že pokiaľ súd argumentuje údajnou nemožnosťou ovplyvniť moment začatia konania podaním návrhu na exekúciu, s tým oprávnený súhlasí, avšak nesúhlasí s následným postupom súdu v danej veci. Súd totiž síce nemôže ovplyvniť moment podania návrhu na exekúciu, avšak je v jeho výlučnej kompetencii tento návrh posúdiť z hľadiska, či spĺňa náležitosti a predpoklady vydania poverenia pre súdneho exekútora. O udelení rozhoduje výlučne súd, ktorý má jednak možnosť a zároveň aj povinnosť aplikovať ust. § 52 a § 53 Exekučného poriadku týkajúceho sa odstraňovania väd návrhu na vykonanie exekúcie, resp. zamietnutie návrhu v zákonom stanovených prípadoch. V danom prípade, ak súd konštatoval nesprávne označenie/vyplnenie formulára návrhu na exekúciu v časť účastníkov - oprávnených, resp. nedostatok aktívnej legitímácie oprávneného na podanie návrhu na vykonanie exekúcie výživného, nemal vydať poverenie súdnemu exekútorovi, ale mal aj s poukazom na samotným súdom uvádzané ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku aplikovať právnu normu obsiahnutú v ust. § 52 Exekučného poriadku a vyzvať na opravu označenia účastníkov - najmä ak z exekučného titulu bolo súdu zrejmé, kto má byť oprávneným, resp. mal aplikovať ust. § 53 Exekučného poriadku pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie (napr. § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku), najmä keď uvedené skutočnosti súdom v uznesení vytknutý rozpor s ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku boli v takomto stave už v momente podania návrhu na vykonanie exekúcie. Súd týmto spôsobom nepostupoval a teda sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

6. Oprávnený zároveň podal sťažnosť i proti výroku o náhrade trov súdneho exekútora, pričom uviedol, že zodpovednosť za zastavenie konania nemožno pripísať oprávnenému, ale treba ju pričítať nesprávne úradnému postupu súdu, ktorý teda ak konštatoval nedostatky návrhu na vykonanie exekúcie (resp. mal ich zistiť už v štádiu riadneho a dôsledného skúmania návrhu na začatie konania), nemal v danej veci vôbec vydať poverenie. Vznik trov súdneho exekútora je pritom priamo podmienený práve vydaním poverenia, nie už podaním návrhu na vykonanie exekúcie, bez vydania poverenia totiž exekútor nemôže vykonávať úradné úkony bez ohľadu na to, či je tu podaný návrh. Navyše v danom prípade nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že pokiaľ teda z uznesenia vyplýva, že podmet na zastavenie exekúcie mal prísť práve od súdnej exekútky, ktorá konštatuje nedostatok aktívnej legitímácie osoby označenej ako oprávnený, je otázne, ako vôbec mohli byť vykonané nejaké úradné úkony - uvedené je minimálne porušením zásady efektivity a účelnosti vykonávania exekúcie a povinnosti súdneho exekútora predchádzať vzniku zbytočných trov. Náhrada trov patrí iba vo vzťahu k účelne vynaloženým trovám. Ak teda podľa názoru exekútora existovala v konaní taká skutočnosť, ktorá bránila vykonateľnosti exekučného titulu (podľa podnetu z 15.06.2018, na ktorý poukazovalo uznesenie), pričom malo ísť dokonca o rozpor obsahu poverenia a exekučného titulu, exekútor bol povinný sám sa zdržať vykonávania úkonov a tým predísť vzniku trov do času, kým by neboli odstránené pochybnosti o nedostatku aktívnej legitímácie.

7. Nakoniec oprávnený v sťažnosti namietal tú skutočnosť, že zo strany súdu mu nebol zaslaný ani podnet exekútora na zastavenie exekúcie, aby sa k nemu relevantne mohol vyjadriť, pričom by nepochybne poukázal na to, že tomuto podnetu z 15.06.2018 predchádzalo ich podanie z 24.03.2018, ktoré sledovalo práve odstránenie neskôr vytýkaných nedostatkov označenia účastníkov konania a ktorým sa mal súd zaoberať prednostne, nakoľko predchádzalo podaniu podnetu exekútky. Súd tým, že úplne ignoroval ich podanie zo dňa 24.03.2018, ako aj tým, že im náležitým spôsobom neposkytol možnosť vyjadriť sa k podnetu exekútky na zastavenie exekúcie zo dňa 15.06.2018, keďže im ho nedoručil, hoci v súlade so zásadou úzkej súčinnosti s účastníkmi konania by tento podnet mal zasláť minimálne na vedomie a tým, že ako sa javí z uznesenia, súd vôbec nereflektoval ani na ďalšie jeho podanie zo dňa 23.07.2018, odňal mu možnosť riadne uplatňovať práva účastníka konania, ktoré zahŕňa aj právo získať relevantnú a preskúmateľnú odpoveď na vlastné podstatné argumenty predložené v konaní a okrem toho nezávisle od toho aj právo ako účastník konania vyjadriť sa k podaniam iných subjektov, najmä ak dôsledkom takýchto podaní má byť zastavenie konania, a to pritom ešte pred tým ako má súd v úmysle konanie zastaviť. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto oprávnený navrhol, aby súd na základe tejto sťažnosti rozhodol tak, že uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ek/220/2017 zo dňa 28.02.2019 v celom rozsahu zruší a vec vráti na ďalšie konanie na rozhodnutie a to predovšetkým na rozhodnutie o návrhu podanom dňa 24.03.2018, ako aj o návrhu zo dňa 27.03.2018.

8. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný

poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

10. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

11. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

13. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

14. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR, exekučný súd chce uviesť, že uvedené právo v súdnom ergo exekučnom konaní má i povinný. V kontexte oprávneným predložených námietok, teda nepreskúmateľnosti rozhodnutia prameniacy z nesprávneho a neúplného zistenia skutkového stavu a z toho vyplývajúceho dôvodu nezodpovedania podstatných otázok, exekučný súd musí skonštatovať, že otázka nevysporiadania sa s opravou návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 24.03.2018 v odôvodnení napadnutého uznesenia nie je so zreteľom k inštitútu aktívnej vecnej legitímácie v exekučnom konaní podstatnou otázkou a preto so zreteľom k výroku o zastavení sa ňou vôbec nemusel zaoberať a dávať na ňu odpoveď. Súdna ochrana sa v súlade s princípmi spravodlivého súdneho procesu poskytuje tým osobám, ktoré sú nositeľmi porušených, resp. ohrozených práv, resp. právom chránených záujmov. V zmysle teórie procesného práva svedčí iba týmto osobám aktívna vecná legitímácia na podanie takéhoto návrhu a za splnenia ďalších podmienok im môže byť poskytnutá ochrana. Zo súdneho spisu vyplýva, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 14.02.2018 a návrh na opravu oprávneného bol podaný o mesiac neskôr dňa 24.03.2018. Sťažovateľ týmto podaním v podstate podal návrh na zámenu účastníkov konania, čo bol procesný inštitút slúžiaci k oprave nesprávnej vecnej legitímácie. Táto zámna účastníka však podľa súčasnej právnej úpravy civilného procesu prijatej zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok nie je možná a teda ani v exekučnom konaní, ktoré je druhom civilného procesu, kde sa v zmysle § 200 Exekučného poriadku subsidiárne aplikujú ustanovenia CSP. Vyšší súdny úradník mohol o nemožnosti opravy návrhu i o nemožnosti subsidiárne aplikovať CSP právneho zástupcu informovať, no nič by sa to na objektívnej nutnosti zastavenia exekúcie nezmenilo.

16. Pokiaľ teda súdny exekútor po vydaní poverenia predložil podnet exekučnému súdu na zastavenie z dôvodu, že oprávnenému táto legitímácia nesvedčí (nakoľko svedčí jeho maloletým deťom) a vyšší súdny úradník tomuto podnetu vyhovel, uvedený postup súdneho exekútora i výrok vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie bol správny. Najvyššie súdne authority, na ktoré sa sťažovateľ často v sťažnosti odvolával, vo svojej bohatej judikatúre konštatujú, že exekučný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú tu dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný exekučný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offico skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Len čo zistí nejaký nedostatok, ktorý tu už bol v čase začatia exekučného konania, tento nemohol byť zahojený ani vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a vykonávaním exekúcie súdnym exekútorom a nemôže prekážať ani tomu, aby bola exekúcia zastavená, ak sa dôvod jej neprípustnosti objavil až po začatí exekučného

konania a vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. (bližšie pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2011 zo dňa 20.04.2011, IV. ÚS 456/2012 zo dňa 28.08.2012). Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd mohol zastaviť exekúciu i bez podnetu zo strany súdneho exekútora. Z tohto dôvodu ani nepredloženie podnetu súdneho exekútora oprávnenému nebolo porušením jeho práva na spravodlivý proces a princípu kontradiktórnosti. Uvedený princíp totiž nemá absolútny charakter a nemá význam predkladať druhej strane podanie, pri ktorom uvedené vyjadrenie nemôže objektívne ovplyvniť vydávané rozhodnutie. Z tohto dôvodu nepredkladal exekučný súd z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti sťažnosť oprávneného povinnej a ani súdnemu exekútorovi.

17. Vyššie uvedené právne závery platia i k sťažnosti týkajúcej sa povinnosti oprávneného nahradiť trovy exekúcie. Exekučný súd musí dôrazne odmietnuť prehadzovanie zodpovednosti oprávneného za procesný stav konania na exekučný súd, resp. súdneho exekútora. Námietku, že trovy by neboli vznikli, ak by súd nevydal poverenie, nemôže súd uznať. Súd nie je zodpovedný za nesprávnosť pri uplatňovaní práva. Nikto v práve nemôže ťažiť z vlastných chýb. A teda ani oprávnený v danej veci nemôže mať výhodu neznášania trov exekúcie. Z rozhodnutia, ktoré je ako je uvedené vyššie v odôvodnení, vecne správne, vyplýva objektívna zodpovednosť oprávneného za zastavenie exekúcie z dôvodu, že oprávnenému vecná legitímácia na podanie exekučného návrhu na vykonanie exekúcie nesvedčí.

18. Vzhľadom na uvedené súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Ek/220/2017 zo dňa 28.02.2019 zamietol, pretože sťažnosťou nie je možné vyriešiť nesprávnu vecnú legitímáciu účastníkov exekúcie. Nakoniec chce exekučný súd poznamenať, že zamietnutie žiadosti nemá účinky res iudicata, ak v novom konaní bude oprávnenou osobou maloleté dieťa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.